

PROHÁSZKA ÜZENETE

A Székesfehérvár - Vasútvidék Római Katolikus Plébánia értesítője

Megjelenik hetente 150 példányban

2018.SZEPTEMBER 9. ÉVKÖZI 23. VASÁRNAP

XXII. ÉVFOLYAM 35. (1027.) SZÁM

Mottó: „Effata”

A néhai milánói érsek, Martini bíboros, az egyházmegyéjében évente pasztorális kommunikációs heteket szervezett. A bázistól a csúcsig az egész egyházmegye a kommunikációról elmélkedett. Minden évnek megvolt a központi irányadó és inspiráló szövege. Az 1990-1991-es egyházi év mottója az Effata, a Nyílj meg volt. Abban az évben a lelkipásztori levelét azzal kezdte Martini, hogy őszintén bevallotta, rádöbbsent, mennyire nehéz jól kommunikálni!

Ugye, te is érzed ezt? Jézus jól tudta ezt, és készségesen segített a dadogva beszélő süketnek. A történet, ahogy azt Szent Márk elbeszéli a kommunikáció alapelvét is megvilágítja: a hallás megelőzi a beszédet, avagy a kommunikáció legfőbb eszköze fülünk. Nem az ékesszólás a kommunikáció netovábbja, hanem az odafigyelés. A gyógyulásra vágyó embert is megtanítja az elvre, amennyiben előbb a fülét, majd csak ezután érinti meg a nyelvét. A kérelmezők, akik a kommunikálni nem tudó helyett kérték annak gyógyítását, nem tudták ezt. Ők kézzátételre kérték Jézust. S persze Jézus megérinthette volna, mondjuk ajkait, és a beteg gyógyulhatott volna így is. De Jézus az egész hallgatóságot, és velük minket, a mai hallgatókat is, tanítani akart: ha meg akarod értetni magadat az emberekkel, előbb hallgass rájuk! Ezt a kommunikációs tanfolyamokon úgy szoktam tudatosítani, hogy elmondom hallgatóimnak: Nem lehet véletlen, hogy két fülünk van, de csak egy szánk!

Kiss Ulrich SJ

A HÉT SZENTJE

SZENT CIPRIÁNról (Karthagó, 200/210. – Karthagó, 258. szeptember 14.) részletes életrajzi adatok maradtak ránk. Ügyvédként és a retorika tanáráként kezdett dolgozni szülővárosában. Egy barátja hatására lett hívő, majd megkeresztelkedett. Amikor letette a tisztasági fogadalmat, vagyona jelentős részét eladta és szétosztotta az Egyház szegényei között. 248-ban megválasztották a város püspökének. Épp csak átvette a püspökséget, amikor Decius üldözése lecsapott az Egyházra. A császár a keresztényeket a birodalom ellenségeinek tekintette, ezért ki akarta irtani őket. Ciprián elhagyta a várost, s egy éven át rejtőzött a környéken, onnan irányította híveit. Egyik diakónusa pártot szervezett, hogy a nem eléggé szigorúnak ítélt püspököt támadja, ellenpüspököt állítottak a városban, majd egy második ellenpüspököt is választottak. Ciprián először türelemmel próbálta ellenfeleit meggyőzni, majd zsinatot hívott össze és kiközösítette őket. Ugyanezen a zsinaton úgy határoztak, hogy a hittagadók, ha életveszélybe kerülnek, akkor is megáldozhatnak, vagyis visszatérhetnek az Egyház közösségébe. A pestisjárvány idején megszervezte a betegápolást, a nyomorba jutottak megsegítését. Amikor Gallus császár újabb üldöző rendeletet adott ki, Ciprián egy afrikai zsinat nevében kinyilvánította, hogy a hittagadók vezeklési ideje befejeződött. Ez újabb vitához vezetett. 257-ben Valerianus császár ismét üldözési hullámot indított el, Cipriánt az elsők között állították a prokonzul elé, aki száműzetésre ítélte a püspököt. Száműzetése helyén Ciprián folytatta munkáját, mígnem egy álomból tudomására jutott, hogy Krisztus vértanújává kell lennie. 258 nyarán Valerianus súlyosbította rendeletét, az új prokonzul visszarendelte Cipriánt Karthagóba, hogy ismét ítéletet tartson felette. Hamarosan le is tartóztatták, a prokonzul megbetegedett, Sextiben tartózkodott, ide vitte a püspököt. Az ítélet kard általi halál volt. Tömeg kísérte Cipriánt a vesztőhelyre és a Sextus mezején lefejezték.